

кото помня, тия хора не сж били осжждани окончателно отъ публичния Сждъ въ Търново; сжщото твърди и колегата ми Илия Поповъ, както и адвоката на въстаницитѣ Джовани Икономовъ, който не е присжтствувалъ като тѣхенъ защитникъ ех officio при сжденето имъ. А какъ сж ги погубили безъ присжда, не зная. Вследствие на това и историята на тѣхното бунтовничество ми остава тъмна. На ума ми е само, че при заминаването на Али Шефикъ Бей отъ Търново, между останалитѣ въстаници, на брой 20—22 души, които не бѣха сждени имаше 4 — 5 души тежко обвинени и между тѣхъ единъ попъ, на когото свещенически чинъ бѣше отнетъ и брадата обръсната. Турцитѣ предварително бѣха дали караръ (резолюция) за тѣхното погубване и Али Шефикъ Бей доволно настояваше да се накажатъ тѣ (бунтовницитѣ), а всички да се пустнатъ. По наша молба той отначало се съгласи да накаже първитѣ помалко, само да се изпълни закова, но ний му паднахме повторно на молба и ямолахме всичкитѣ да ги пусне на свобода. И така, съ общо съгласие се взе нова резолюция, благодарение на което се пуснаха всички отъ затвора. Сега странно е какъ турското правителство, отъ злоба или по погрѣшка, е обесило тия хора, когато тѣ всички бѣха помилвани*.

Обесването на Ст. Пешевъ и Карагйовъ, а по сетне и на останалитѣ шестъ души бунтовници, вселило страшенъ смуть и униние въ сърцата на севлиевскитѣ българи. Отъ една страна разочарованието отъ успѣха въ дѣлото, което до скоро било завладяло умоветъ и сърцата почти на всички българи и, отъ друга — тжгата на родители и близки по равна и свидна младостъ на доблестни и вдѣхновени юноши и момци, — карало всички еднакво да оплакватъ жертвитѣ и проклинатъ похителитѣ на тѣхния животъ.

И, като вѣчно неуведаемъ вѣнецъ надъ геройскитѣ чела на тия волни и немирни чада на родния си градъ, които съ своята мъченическа смъртъ на дѣло доказали безграничната си любовь къмъ своето отечество, нѣкои отъ севлиевскитѣ граждани — не може да се опредѣли точно кои и по кое време; на всѣки случай преди Освобождението — сж опдели отъ струнитѣ на своето тжжно и наболяло сърце две пѣсни, чрезъ които дълги години сж давали изразъ на настроението си.

Ето и самитѣ пѣсни:

I.

Дареджитѣ висятъ на срѣдъ пазаря.
Че ще ли убесятъ, мили Боже, Йонка Карагйоза,
Йонка Карагйоза и Стефана Пешевъ.
Йонковата майка жално, мило плаче,